

csábító

Giacomo Casanova emlékiratainak legizgalmasabb részei az Atlantisz Könyvkiadónál két kötetben jelentek meg. A híres-hírhedt olasz kalandor neve évszázadok óta fogalom. A köztudatban ő a gátlástalan csábító szinonimája. Hogyan kerül a főleg filozófiai műveket publikáló kiadó kínálatába egy kalandor önéletírása?

Erre kérek választ Dr. Miklós Tamástól, az Atlantisz Könyvkiadó igazgatójától.

A közhiedelemmel ellentétben Casanova komoly ember volt. Filológus, aki klasszikus auktorokat fordított, matematikával foglalkozott, utópisztikus regényt írt. Sőt. Ő találta ki a lottót is. Találkozott Voltaire-rel és megfordult Nagy Katalin udvarában. Kora „nagyjai” nem vették őt komolyan, mert az egyiknek nem volt eléggé tudós, a másiknak nem volt elégé arisztokrata.

És a nők?

Tudomány ide vagy oda, a legfontosabbak – mint általában a férfiaknak – a nők voltak, akik lehettek arisztokraták, apácák, parasztlányok, erkölcsösek vagy cemendek: a lényeg, hogy vágyat ébresztettek, és olyan csodálatos dolog az izgalmak végére járni. Némely történet elején még azt sem tudja, hogy fiú-e vagy lány. Na, nem Casanova, hanem választotta! Beleszeret sűrű redő-takarta apácába éppen úgy, mint Henriette-be, akinek kilétét csak sejti, mert magyar huszártiszt szeretője a kíváncsi szemek elől paplan alá rejti.

„Casanova önéletrajza volt a legérdekesebb könyv, amit olvastam.” Ezt Szerb Antal nyilatkozta.

VESZÉDELMES VISZONYOK

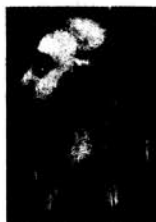
Giacomo Casanova emlékiratai II.

Atlantisz
A

VESZÉDELMES VISZONYOK

Giacomo Casanova emlékiratai Szerb Antal fordításában

Atlantisz
A

Ezért is állt neki a fordításnak. Az első kötet Szerb Antal munkája. A Petőfi Irodalmi Múzeumban találtuk meg a kéziratot. A huszadik századi sziporkázóan szellemes, nőimádó író, frivol filológus, aki veszi magának a bátorságot és a világirodalom történetét tudományos alapossággal, ám szórakoztató módon papírra veti: ideális tolmácsolója a tizennyolcadik századi szellemes, nőimádó írónak, frivol filológusnak... Szerb Antal segítségével egy self made mant ismerünk meg. Casanovától magától tudjuk meg sikereit, kudarcait. A felvilágosodás korának legtökéletesebb képét adja, hiszen az egyház, az arisztokrácia, a polgárság legintimebb titkait tárja fel, a lehető legjobb nézőpontból - a hölgyek szoknyája alól. A híres szökést az ólombörtönből, sok egyéb gáláns kaland leírása mellett, a második kötet tartalmazza, Szerb Antalhoz méltó új fordításban.

Mikor volt ideje megírni az emlékeit?

Öreg korában. Amikor már besúgónak sem felelt meg, pedig ő csak tudta miről beszél, pontosabban „súg be”, hiszen az erkölcsi kicsapongásokat kellett jelentenie a rettegett velencei inkvizíciónak. Élete utolsó évtizedét Waldstein gróf duxi kastélyában tölti, és szomorúság ellen, orvosi tanácsra kezd el írni. Nagyon sokat ír, hiszen van miről. Öregen, bölcsen, amikor már tudja, mit, hol rontott el, visszatekint, és minden sorából érződik, hogy a ballépések mennyi örömet és gyönyört szereztek neki anno... Maga vallja be, hogy hatvanévesen még szenvedélyes szerelmesverset írt egy ifjú hölgyhöz: „Most hetvenkét éves vagyok, azt hiszem, nem fenyegetnek az efféle bolondságok, de jajl, most meg ez bosszant.”

CZANIK MÁRIA